

21. nedeľa v období cez rok A

Mt 16, 13 – 20

27. august 23

Milé sestry a bratia v Kristovi

Odpovede učeníkov na Ježišovu otázku za koho ma pokladajú ľudia sa rôznili. Bolo by zaujímavé aj nás, dnešných ľudí, konfrontovať s touto otázkou – za koho pokladáte Ježiša Krista. Ved' Kristus je tu aj po 2000 rokoch, aj dnes sa o ňom ešte hovorí, stále tu je a núti nás rozhodnúť sa. Odpovede, ktoré by sme dnes pozbierali, by boli tiež rôzne. Niektorí by už možno nevedeli na túto otázku odpovedať, ale väčšina by pravdepodobne vyjadрила Ježišovi svoju úctu. Mnohí mladí ľudia si ho aj dnes vážia pre jeho ľudskosť, pre jeho duchovnosť, aj keď nevyznávajú, že je Kristus. Iní si ho zase vážia ako zakladateľa kresťanstva, významného človeka, ktorý nám zanechal svoje posolstvo, svoj odkaz, učenie. Niektorí v Ježišovi vidia revolucionára, iní zase naopak zástancu reakčných síl - tých, ktorí sú proti každému pokroku.

A za koho pokladáme Ježiša my samotní, ja sám? Vedeli by sme s apoštolom Petrom povedať, že Ježiš je pre nás Kristus, teda boží vyvolený? Pre nás kresťanov je Ježiš Božím synom. Čo ale znamená boží vyvolený, boží Syn? V čom je Ježiš pre nás božím Kristom, božím vyvoleným dnes, po 2000 rokoch? Odpoveď na takéto otázky, čakáme skôr od dnešných Petrov, od cirkvi, od teológov.

Chceme tým povedať, že aj pre nás je Kristus veľký človek, opravdivý človek vo svojej láske, ale zároveň je Ježiš pre nás opravdivý človek práve preto, lebo je aj opravdivý Boh. Pre nás je Ježiš tajomstvom dokonalej jednoty Boha a človeka. Práve toto tajomstvo je pre nás rozhodujúce, je to, čo nás k nemu priťahuje. Apoštol Pavol to na samom začiatku vyjadril jasne: akokoľvek by bol Ježiš zaujímavým človekom, keby nebol Bohom, keby nebol vstal z mŕtvych, nemohol by nám pomôcť. Práve preto, že Ježiš je tajomstvom Boha a človeka zároveň, je pre nás slávenie sv. omše, slávenie eucharistie nielen spomienkou, ale živým stretaním sa s ním.

Ježiš je pre nás cestou, po ktorej aj my kráčame k jednote s Bohom.

Ježiš Petrovi na jeho vyznanie viery povedal: „Ty si Peter a na tejto skale postavím svoju cirkev. Tebe dám kľúče od nebeského kráľovstva – čokoľvek zviažeš na zemi, bude zviazané aj v nebi a naopak.“ Bolo by zlé, keby sme v tomto videli len mechanické odovzdanie moci: Petrovi a jeho nástupcom, len odovzdanie mocenskej štafety. Ved' Ježiš samotný nevládol mocou, on vládol naopak z kríža, svojou láskou. Moc, ktorú Ježiš Petrovi a ostatným odovzdáva nie je mocou, ktorá vyvyšuje nad ostatných. Je to skôr slúžiaca moc lásky. V Petrovi a jeho nástupcoch nehľadajme akýchsi „božích vrátnikov“ stojacich pri bráne neba a vyzbrojených Kristovou mocou. Na cirkev sa nepozerať ako na spoločenstvo postavené na moci.

Ježiš nám slovami o zviazaní zeme a neba skôr naznačuje, že aj my kresťania, ktorí sa hlásime k nemu, k spoločenstvu postavenom na apoštoloch máme tiež prepájať nebo so zemou. Svet, v ktorom žijeme a duchovnú oblasť, ktorú niekedy nazývame nebom. Ježiš naznačuje, že svojim životom máme aj my spolu s Petrom a ostatnou cirkvou kráčať smerom k jednote s Bohom.

